

Sognemenighederne afgøre det Spørgsmaal, om de er tilfredse med den Lære, deres Præst følger. Det er det eneste rette og det eneste naturlige; lad Sognemenighederne faa større Indflydelse paa Præsternes Afskedigelse.

I § 8 staar der: „Foruden ved Dom kan en fast ansat Præst afskediges fra sit Embede af Kongen, naar Biskoppen efter foregaaende Forhandling med Menighedsraadet indstiller ham dertil“. Jeg tror, det burde hedde i Overensstemmelse med Bemærkningerne til Lovforslaget: „Foruden ved Dom kan en fast ansat Præst afskediges fra sit Embede af Kongen, dog kun naar Biskoppen efter foregaaende Forhandling med Menighedsraadet indstiller ham dertil.“ Thi Meningen med § 8 er jo i Virkeligheden at indskrænke Kongens konstitutionelle Ret til at afskedige Embedsmænd, det vil altsaa sige, det er ganske simpelt en Grundlovsændring, man søger at foretage her, en Ændring i Grundlovens § 17, ganske vist en af de Grundlovsændringer, som kan foretages uden det store Apparat, som ellers skal til. Men jeg vilde dog anse det for ganske overordentlig uheldigt, om man foretog en saadan Grundlovsændring og derved stillede Præsterne som Embedsmænd ganske anderledes end andre Embedsmænd. Der er jeg saa uenig med det ærede Medlem fra Vinderup (Moltesen) som vel muligt, idet jeg bestemt hævder, at saa længe vi har en Folkekirke, er det Ministeren, der bærer og skal bære Ansvaret for, hvad der sker. Vi kan ikke finde os i, at en eller anden Biskop kommer til at staa med Myndighed og Ansvar. Jeg maa bestemt protestere mod den Grundlovsændring, som her tilsigtes. Jeg maa maaske i samme Forbindelse udtale, at jeg var overordentlig glad ved Kultusministerens Afgørelse i den saakaldte Arboe-Rasmussenske Sag, men jeg var ikke glad ved, at Kultusministeren der ligesom vilde skyde Ansvaret fra sig over paa Biskoppen i Viborg, thi det er og bliver Kultusministeren, der staar med Ansvaret for Afgørelsen, og saadan skal det efter min Mening blive ved at være, saa længe vi har en Folkekirke.

§ 9 er, synes jeg, uheldigt og uklart affattet. Jeg er ved meget grundig Gennemlæsning af Paragraffen naaet til det Resultat, at første Stykke omhandler Præster, som ved hele deres Færd er komne i en saadan Stilling, at deres Gerning i Menigheden er umuliggjort, medens sidste Stykke handler om Præster, som paa Grund af Ladhed eller af andre Grunde slet ikke faar noget som helst udrettet. Altsaa det første

Stykke har Hensyn til et mere aktivt Forhold hos Præsten, og det sidste Stykke har Hensyn til et mere passivt Forhold hos Præsten. Det burde derfor hedde i første Stykke: „Beskyldes en Præst for at have vist en saadan Adfærd i eller udenfor Tjenesten“ o.s.v., og i sidste Stykke maa efter min Mening Ordet „andre“, som staar der, absolut udgaa, idet det er ganske meningsløst, hvis min Opfattelse af hele Paragraffen er rigtig.

Enhver vil, efter hvad jeg har udtalt, kunne forstaa, at jeg absolut ikke kan gaa med til de Paragraffer, hvorved Menighedsraadsmedlemmerne gøres til Meddomsmænd i visse gejstlige Sager. Jeg vilde finde det ganske overordentlig uheldigt, om man gjorde Menighedsraadsmedlemmerne til saadanne Meddomsmænd; det har de intet som helst med at gøre. Jeg kan slutte med at sige, at jeg selvfølgelig ikke kan anbefale det foreliggende Lovforslag til videre Fremme, men jeg kan anbefale, at de Tanker og Forhold, som det omhandler, bliver tagne under grundig Overvejelse i et Udvalg, idet jeg haaber, at Resultatet maa blive en Lov, hvorved alt, hvad der hedder særlige gejstlige Retter, bliver ophævet, og hvorved der bliver givet Sognemenighederne Indflydelse paa Præsternes Afskedigelse i Lighed med den Ret, der er givet Befolkningen til at øve Indflydelse paa Læreres Afskedigelse, dog at der baade for Præsterne og Lærernes Vedkommende bliver Appel til Ministeriet.

H. L. Møller: Det er noget vanskeligt for Ikke-Jurister at bedømme den egentlige juridiske Side af det foreliggende Lovforslag, men for Ikke-Jurister er det en Betryggelse at vide, at Forslaget er udarbejdet af det kirkelige Udvalg, og at det for den juridiske Sides Vedkommende har været i saa gode Hænder, som Tilfældet er. Det kan vel nok siges, at den udmærkede Jurist Professor Julius Lassen er den egentlige Redaktør af Forslaget. Idet jeg derfor mener at kunne se bort fra hele den egentlige juridiske Side af Lovforslaget og de juridiske Enkeltheder, skal jeg om dets øvrige Principper sige, at jeg fra mit Synspunkt kan billige, at der opretholdes en særlig Behandling af Retssager mod Præster indenfor den Begrænsning, som Lovforslaget sætter. Jeg kan ogsaa billige Formen for disse Sagers Behandling, som Lovforslaget har formet den. Jeg kan være enig med den ærede Ordfører for Venstre (Moltesen) — og for Resten har jo de to andre Ordførere i det Stykke sluttet sig til ham — i, at det kan